

LAURI SÄLEVÄ

Päivänkorennot VM-90 JA VM-91

Jo silloin, kun Lumpeen Simo vuonna 1970 esitteli, nyt jo kaikkien perhokalastajien tuntemaan, Nalle Pub pintaperhonsa ihastuin karhunkarvaan pintaperhosen siipimateriaalina.

Ehti kulua vuosia niin, että pintaperhorasiani lokeroista ei muita perhomalleja löytynyt kuin eriko-

koisia ja -värisiä Puheja, eikä kalansaaliiden kannalta ajatel-

KÄÄNNÄ

VM-90

VM-91

Kuvat: Jari Tuiskunen.

VM-90 JA VM-91 ed. sivulta

len ollut minkäänlaista tarvetta "raivata" rasiän lokeroihin tilaa muille perhomalleille.

Kuitenkin laskuvarjohäkikä on kiehtonut mieltäni kautta aikojen ja monella tavalla olen sitä perhoihin sitonutkin, mutta kokeilujen jälkeen en ole ollut tulokseen tyytyväinen.

On olemassa suuri määrä laskuvarjohäkikän sidontaohjeita, mutta kaikissa näkemissäni ohjeissa on häkilä sidottu perhon rungon yläpuolelle, kun oma mielihaluni on ollut sitoa se rungon alapuolelle.

Niinpä taas kerran talvella 1989, kun koitin pakkaspäivänä tätä joutilasta eläkeläisen aikaa jotenkin hyödyllisesti (?) kuluttaa, aloin verestämään nuoruudenaikaisia sepäntaitojani ja taivuttelemaan jo tehtaan valmiiksi muotoilemia koukkuja oman mieleni mukaiseksi. Moni koukku siinä touhussa aluksi katkesi, mutta sopivasti lämmittäen onnistuin toteuttamaan ajatukseni.

Tarkoitukseni oli sitoa karhunkarvasiipinen ja laskuvarjohäkikäpäivänkorentojäljitelmä ja näihin koukkuihin uskoin sen onnistuvan tavalla, jota en aikaisemmin ole missään tavannut.

Tämän sidoksen ensiesiintyminen oli sitten kesällä 1990 näillä kotikoskilla ja sitten elokuun kolmannella viikolla Juutuanjoella se näytti, että kelpaa se harrille siinä missä joku muukin perho.

Kalastin nivan niskalla, jossa vesi virtasi vuolaana ja sileänä, eikä minkäänäköisiä hyönteisiä eikä kalan tuikeja näkynyt. Näinollen heitot olivat aivan summittaisia sokkoheittoja. Ensimmäinen heitto vajaan 10 metrin päähän. Perho putosi vedenpinnalle aivan ohjesäännön mukaisesti laskuvarjohäkikänsä varaan karvasiipi suoraan ylöspäin. Virta otti perhon mukaansa, joka kellui kevyesti. Mutta vain hetken. Yksi posaus vedenpinnalla ja perho oli harrin suussa. Vapa pysyyn, hetken väsytyks ja niin oli kala haavissa. Perho oli kiinni aivan kalan kurkussa ja niin liittynyt, että sen tilalle piti vaihtaa uusi kuiva perho.

Tuo äskeinen tilanne toistui vielä seitsemän kertaa peräkkäin. Kuivat päivänkorentosidokset loppuivat, enkä muita perhomalleja enää kalalle tarjonnut. Olihan minulla jo reilusti saaliskiintiö täyttynyt

tämän onkirupeaman aikana, kun samoilta jalansijoilta olin ahneuksissani ottanut peräkkäisillä heitoilla 8 kpl harreja, joiden pituus oli 39—45 cm.

Juutualla jo huomasi erään haitan tämän perhon käytössä. Siinä kun koukun silmä on aivan tuuhean häkilän sisällä ja näinollen perukkeeseen sitominen on vaikeaa. Niinpä Juutuulta kotiuduttua oli melkein ensimmäinen tehtävä taivutella pitkävartista koukuista uudet koukut ja sitoa niihin perho vähän toisella tavalla kuin tuo jo "kannukset" itselleen hankkinut perho.

Pitkälle edennyt syksy tämän uuden perhomallin syntyaikoihin esti pidempiaikaisen kalastuskokeilun, mutta koeittamisen perusteella se käyttäytyi mieleni mukaisesti.

Sidontaohje: VM-90

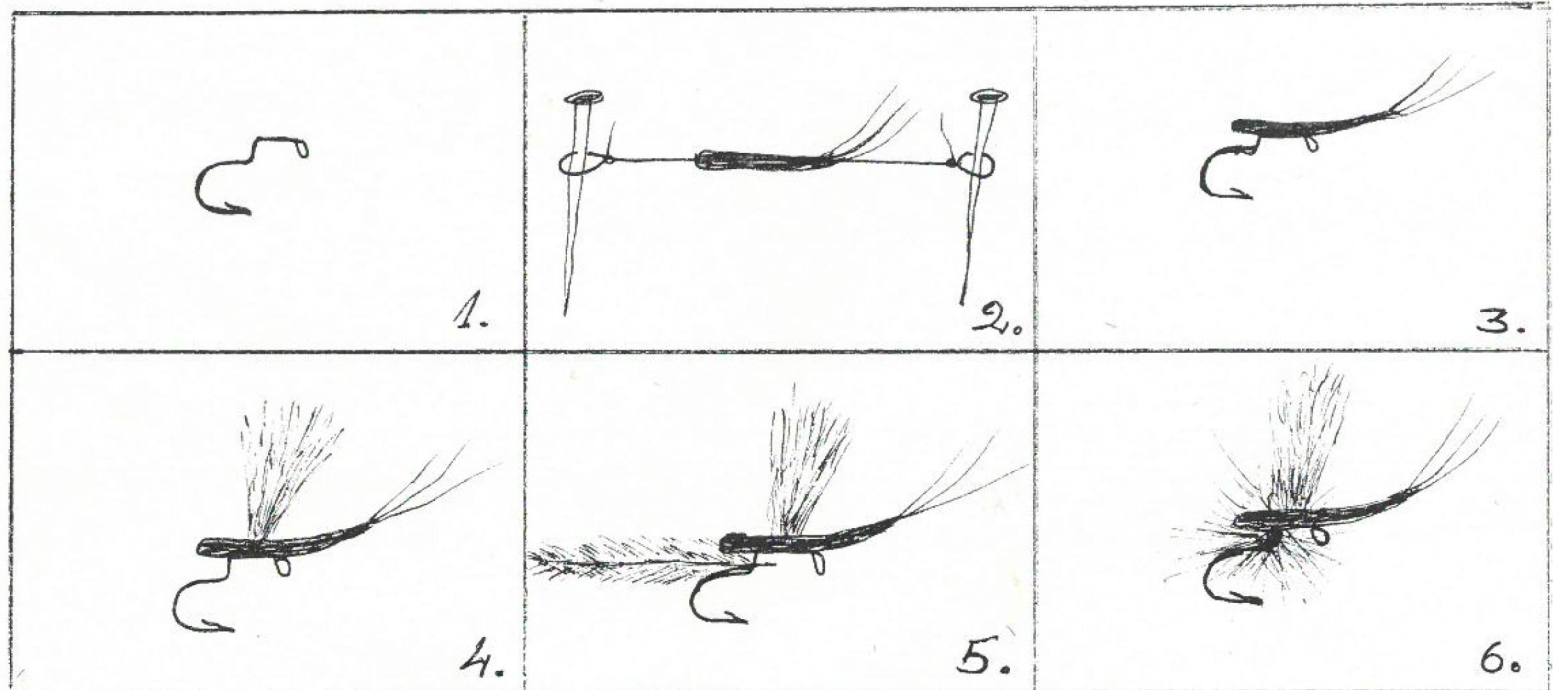
Koukku: n:o 12—14 ohutlankainen norm. Koukunvarrtta lämmitetään kevyesti ja pihdeillä taivutetaan koukunvarteen mutka (kuva 1). Koukku asetetaan metallialustalle (alasiimelle) ja taivutuskohtaa taetaan kevyesti, jolloin koukunvarsi jäykistyy. Pingoitetaan nylonsiimaa 0.40, jonka ympärille sidotaan runko. Sidontamateriaali sitojan harkinnan mukaan (kuva 2). Siima katkaistaan molemmista päistä niin, että sisälle jäävä pätkä jää rungon tueksi ja sen jälkeen runko sidotaan koukkuun (kuva 3). Karhunkarvasiipi karvan tyvipuoli ylöspäin (kuva 4). Häkilähöyhen kiinnitetään rungon alapuolelle taivutet-

tuun koukunosaan ja höyhen kierretään vaakasuoraan rungon alapuolelle laskuvarjohäkikiläksi. (kuvat 5 ja 6)

VM-91

Koukku: n:o 14 pitkävartinen ja ohutlankainen. Koukun käsittely kuten VM-90 (kuva 1). **Rungon pääkappale:** 0.50 nylonsiiman päähän sulatetaan nuppi runkolangan purkautumisen estämiseksi ja siiman vapaana oleva pää litistetään ja leikataan teräväksi (kuva 2). Pääkappale ja peräsukset kiinnitetään koukkuun (kuva 3). Sidotaan siipi, runko päällystetään ja häkilähöyhen sidotaan (kuvat 4, 5 ja 6). □

Päivänkorento vm-90

Päivänkorento vm-91

